

Мати

Іван Липа

На скелі сиділа згорблена молода мати, втупивши погляд униз, в глибоке провалля, в темряву.

Вітер рвав її волосся, сонце сушило уста, та вона того не відчувала.

Туга велика відбилась у неї на виду.

Вона стисла груди руками, щоб утишити бурхливі удари турботного серця.

Іноді здригалась і аж корчилася з болю.

Так сиділа мати на скелі, втупивши очі в провалля, а біля неї бавилася дитина, весело щебетала, сіпала її за одіж, топталась по сукні, по ногах.

Мати того не помічала...

Аж ось уся постать її вирівнялась, ніби ствердла, зміцніла, лице набрало суворо-енергійного вигляду, вона пильно поглянула на усміхнену дитину.

Пестила її, тулила до серця, а від зворушення то блідла, то чорніла, і піт холодний виступав у неї на чолі.

Дитина щось лебеділа, дзвінко сміялась; вислизала з обіймів і топталась по сукні, по ногах...

Раптом мати вхопила дитину в свої міцні руки, підняла її над головою, заплющила очі і... з усіх сил шпурнула свою дитину в темне провалля.

Потім сиділа струнко, затуливши долонями очі, і прислухалася...

Я чув:

Загуло в великому проваллі, а за тим усе стихло...

І мені здавалося, що тиша ця стояла довгі століття, і що стоятиме до віку.

Але ні! Розлігся з провалля болісний скрик, потому розпачливо-жахливий плач.

Мати скинула вгору руки, і лице її просяяло надією і сподіваннями.

Вона прислухалася.

Дитина поплакала і замовкла.

Ось стало чутко, як вона починає дряпатися з провалля, лізучи вгору...

Я підійшов до матері і спитав:

— Навіщо ти кинула дитину в провалля?

Твердим голосом одповіла:

— Моя дитина... вона найдорожча мені за життя. Вона ніжна, чула, ласкава, добросердна, а між тим навкруги світ такий зрадливий, і жорстокий... Я бачу, я знаю, що вона загине в цьому життєвому вирі, коли буде пеститись тут, біля мене. Я шпурнула в безодню свою дитину од невимовної любові до неї... І коли в неї не вистане сил і енергії звідти вилізти, коли вона там, у проваллі загине, то й я умру, сидячи тут, на голій скелі... Я умру, але ж я не пособлятиму їй звідти вилазити. Тут сидітиму і ждатиму. А коли вона видряпається, то вже не буде так безпечно гратися над проваллям,

так весело сміятися. Стане тверда духом, міцна волею, а тоді я буду певна, що дитина моя вже не загине в цьому жорстокому світі, а все переможе...

Мати знову закрила очі і прислухалася.

Я чув:

Дитина шпарко дряпалася своїми маленькими ручками, човгала ніжками в проваллі, вилізаючи звідти... Піднімалася усе вище й вище, лізучи з темряви до світла, до вільного життя...

Мати сиділа непорушно, як кам'яна, затуливши очі долонями і прислухалася...